אלא מחוץ לתחום אתא מאן דאכל *סבר *הבא בשביל ישראל זה מותר לישראל אחר ומאן דלא אכל סבר *כל דאתי לבי ריש גלותא אדעתא דכולהו רבנן אתי, והא אשכחיה רב ששת לרבה בר שמואל וא"ל (ב) *לא היו דברים מעולם, ההוא ליפתא דאתי למחוזא, נפק רבא חזיא דכמישא, שרא רבא למיזבן מיניה אמר: הא ודאי מאיתמול נעקרה, מאי אמרת מחוץ לתחום אתיא, הבא בשביל ישראל זה מותר לאכול לישראל אחר, וכל שכן האי דאדעתא דנכרים אתא, כיון דחזא דקא מפשי ומייתי להו, אסר להו: הנהו בני גננא דגזו להו אסא בי"ט שני, לאורתא שרא להו רבינא לאורוחי ביה לאלתר, א"ל רבא בר תחליפא לרבינא ליסר להו מר מפני שאינן בני תורה, מתקיף לה רב שמעיה טעמא דאינן בני תורה הא בני תורה שרי, והא בעינן בכדי שיעשו? אילו שיילוה לרבא אמר להו בעינן בכדי שיעשו: ר' דוסא אומר העובר לפני התיבה כו': אמר רבה כי הוינן בי רב הונא איבעיא לן: מהו להזכיר של ראש חדש בראש השנה: כיון דחלוקין במוספין אמרינן או דלמא זכרון אחד עולה לכאן ולכאן? אמר לן מתניתין: רבי דוסא אומר העובר לפני התיבה כו' מאי לאו להזכיר, לא, להתנות, הכי נמי מסתברא מדקתני בברייתא וכן היה ר' דוסא עושה בראשי חדשים של כל השנה כולה ולא הודו לו אי אמרת בשלמא להתנות משום הכי לא הודו לו, אלא אי אמרת להזכיר אמאי לא הודו לו, ואלא מאי להתנות, למה לי לאיפלוגי בתרתי? צריכא: דאי אשמעינן ר"ה הוה אמינא בהא קאמרי רבנן דלא משום דאתי לזלזולי ביה אבל בראשי חדשים של כל השנה כולה אימא מודו ליה לר' דוסא ואי אתמר בהא בהא קאמר ר' דוסא אבל בהך אימא מודה להו לרבנן, צריכא: מיתיבי ראש השנה שחל להיות בשבת בית שמאי אומרים מתפלל עשר ובית הלל אומרים מתפלל תשע ואם איתא בית שמאי אחת עשרה מבעי ליה

אמר

אלא מחוץ לתחום קאתא. ובו ביום: והא אשכחיה רב ששת כו'. ואי בו ביום אמאי משייל ליה אי קדושה אחת או ב' קדושות: דקא מפשי. נכרים ואייתי אמר הני ודאי אדעתא דישראל מפשי ואייתו, ואסר להו: בני גננא. קוצרי גינות לאחרים וטוענים שם הדס: לפי שאינן בני תורה. ואתו לזלזולי ביום טוב שני: כיון דחלוקין במוספין. שמקריבין מוספי ר"ח ומוספי ר"ה השנה דכתיב (במדבר כט) מלבד עולת החדש: אמרינן. בתפלה נמי את יום ר"ח החדש הזה ואת יום הזכרון הזה: זכרון אחד. "את יום הזכרון הזה" דרחמנא קרייה זכרון דכתיב זכרון תרועה [ובר"ח נמי כתיב "והיו לכם לזכרון]: מאי לאו. "לא הודו" אלהזכיר קאי דלא הודו לו להזכיר של ר"ח בר"ה השנה: להתנות. "אם היום אם למחר" אלא סתמא לימא וכן יום המחרת: בראשי חדשים של כל השנה. שהוא ספק אם עיברוה בית דין: לזלזולי. אי מחזיקין ליה ספק אתו לזלזולי *בשני אבל כי אמרינן סתמא מחזקין להו בקדושה אחת: אבל בשאר חדשים. דשרו במלאכה וליכא למיחש לזלזולי אימא מודו ליה: מתפלל עשר. שלש ראשונות וג' אחרונות ושל שבת בפני עצמה הרי שבע וקדושת היום וכולל עמה מלכיות הרי שמונה וזכרונות ושופרות: ובית הלל אומרים מתפלל שבע. דכולל שבת ויום טוב בברכה אחת וחותם מקדש השבת וישראל ויום הזכרון: ואם איתא. דמזכיר של ראש חדש, לבית שמאי דבעי לכל חד ברכה בפני עצמה י"א מבעי ליה:

אמר

לית ליה בכדי שיעשו כלל אפילו בי"ט ראשון או שמא אית ליה בי"ט ראשון שהוא מדאורייתא בכדי שיעשו במוצאי י"ט שני ומבשל בשבת אתי שפיר דיאכל דליכא למיגזר אטו שמא יבשל בשבת ולפי טעם זה היה צריך להמתין במוצאי י"ט שני כשיעור [שילך] ויתלוש ויביא דאי כדי שיתלוש לבד איכא למיחש שמא יאמר לנכרי בי"ט לתלוש כדי שיאכל במוצאי י"ט אחר שעה מועטת ושמא יש לומר דכולי האי לא החמירו חכמים וריצב"א אומר דבירושלמי (א) דכירה משמע דטעם כדי שיעשו כדפרש"י דתניא התם לא תמלא אשה קדירה עססיות ותורמוסין ותתנם לתוך התנור עם חשיכה ואם עשתה כן למוצאי שבת אסורין בכדי שיעשו ומפרש התם בתר הכי מפני שהניית שבת עליו וכיון דממתין בכדי שיעשו אינו נהנה ממלאכת שבת כלום ובשבת וי"ט אף לפרש"י אסור מזה לזה אף בדבר הבא מחוץ לתחום בשביל ישראל ובדבר הניצוד והנלקט אפילו שלא בא בשביל ישראל יש לאסור בשבת וי"ט משום הכנה מידי דהוה אביצה שנולדה בזה אסורה בזה וכן משמע בריש ביצה (ד' ד.) דמשמע התם דרב דאסר ביצה אסר נמי עצים שנשרו מן הדקל ושירי מדורה ושירי פתילה ושמן שכבה בשבת ומפרש בירושלמי דרב אוסר להדליק בי"ט ובהלכות גדולות בהלכות י"ט כתב דאע"ג דדבר הניצוד והנלקט בי"ט בשביל ישראל אסור עד מוצאי י"ט שני בדבר הבא מחוץ לתחום בשביל ישראל שרי בי"ט שני מידי דהוה אביצה שנולדה בזה מותרת בזה ונראה שדקדקו מדקאמר באין צדין (שם ד' כד:) ולערב אסורים בכדי שיעשו אם יש [במינו] במחובר ולא קאמר נמי על הבא מחוץ לתחום משמע דאין צריך בו בכדי שיעשו וטעמא משום דבתחום הקילו כעין שהקילו לענין הבא בשביל ישראל זה מותר לישראל אחר ומיהו לביצה ודאי לא מדמינן דבביצה לא שייך שמא יאמר לנכרי כמו בדבר הבא מחוץ לתחום: **אדעתא** דכולהו רבנן קאתו. נראה לריצב"א דהכי הלכתא דקיימא לן כרב ששת לגבי רב נחמן באיסורי וכלפי רב חסדא נמי הלכתא כוותיה שהיה גדול ממנו כדאשכחן בכמה דוכתי בעי רב חסדא מרב ששת ובפ' הדר (לקמן ד' סז.) נמי אמר רב חסדא ורב ששת כי הוו פגעו אהדדי רב חסדא מירתע שפוותיה ממתני' דרב ששת ורב ששת מירתע כוליה גופיה מפלפוליה דרב חסדא ואמר בסוף הוריות (ד' יד.) סיני ועוקר הרים סיני עדיף דהכל צריכין למרי חיטיא הלכך דבר הבא מחוץ לתחום בשביל ישראל אסור לכל בני ביתו לאכול דאדעתא דכולהו קאתי: **הא** ודאי מאתמול נעקרה. אבל אי היום נעקרה אסור אע"ג דאדעתא דנכרים אתו וטעמא משום מוקצה ואפילו לר"ש דלית ליה מוקצה הכא מודה כיון דלא לקטן מאתמול אקצינהו ודמי לגרוגרות ולצימוקין וכן משמע בריש המביא בביצה (ד' ל:) דכל היכא דאין יושב ומצפה אית ליה לר"ש מוקצה וכן פירש הקונטרס בריש אין צדין (שם ד' כד:) גבי נכרי שהביא דורון לישראל וא"ת דבפ"ק דחולין (ד' יד.) גבי השוחט בשבת משמע דלא הוי מוקצה לר"ש ואפילו לר' יהודה בעי למימר מעיקרא דלא הוי מוקצה וי"ל דמיירי ביושב ומצפה שמא ישחטנו חרש שוטה וקטן ואחרים רואין אותו וא"ת למה ליה טעמא בריש ביצה (ד' ג.) גבי פירות הנושרין שמא יעלה ויתלוש תיפוק ליה משום מוקצה וי"ל כגון דאית ליה עורבים דהוי מוכן לעורבים והא דאמרינן בפ' כל כתבי (שבת ד' קכב.) דאין מעמידין בהמה על גבי מוקצה בשבת פירוש עשבים שנתלשו בשבת הא פרשינן התם כגון שהיו עומדין בשעת חיבורן במקום שהבהמה לא היתה יכולה לבא שם אי נמי דצריך טעמא שמא יעלה ויתלוש לר"ש ביושב ומצפה וא"ת טעמא דמוקצה למה ליה תיפוק ליה משום שמא יעלה ויתלוש וי"ל דשמא יעלה ויתלוש לא הוי אלא בפירות האילן שקלים ליתלוש אבל לפתות דבעי מרא וחצינא לא וכן במשקין דגזרינן שמא יסחוט לפי שקלים ליסחוט ודגים שנצודו בי"ט אסורין משום מוקצה כגרוגרות וצימוקין ולא משום דגזרינן שמא יצוד ותדע דבסוף כל כתבי (שם ד' קכב.) גבי מילא מים לבהמתו ונכרי שהדליק הנר ועשה כבש לא אסרינן לישראל לירד אחריו גזירה שמא יעשנו והא דמדמי בפ"ק דחולין (ד' יד:) שמא ישחוט לשמא יסחוט הוה מצי למידחי דלא דמו כדפי' אלא דבלאו הכי דחי ליה שפיר: **זכרון** אחד עולה. דבר"ה השנה כתיב זכרון תרועה ובר"ח כתיב בפרשת בהעלותך גבי חצוצרות והיו לכם לזכרון פי' רשב"ם *דאין צריך להזכיר מקראות של מוסף לא די"ט ולא דר"ח כדאמר *)רב חיננא א"ר בשילהי ר"ה (ד' לה.) כיון שאמר ובתורתך כתוב לאמר שוב אינו צריך גבי מלכיות זכרונות ושופרות ואם התחיל צריך לסיים והא דתנן הפוחת לא יפחות משלש היינו בהתחיל והוא הדין נמי במקראות דקרבנות ואם בא להזכיר מזכיר אף של ר"ח ור"ת מפרש דההיא דרב חיננא דווקא במלכיות זכרונות ושופרות אבל דמוסף צריך להזכיר לעולם אבל דר"ח אין צריך כלל להזכיר דנפטר במה שאמר מלבד עולת החדש ומנחתה והגיה במחזורו ושני שעירים לכפר ושני תמידים כהלכתם ולר' יצחק אין נראה לחלק בין מלכיות זכרונות ושופרות למקראות דמוסף ויש גאונים קדמונים שאין מניחין לומר ובראשי חדשיכם דלא ליתי לזלזולי במועדות ויו"ט ראשון של ר"ה דיאמרו יום שני עיקר כמו בראשי חדשים של כל השנה ואתי לממני מועדות מיום שני ואין נראה לר"י דבכולהו שמעתא ליכא דחש להאי זלזולא ובערוך בערך חדש איזה הוא חג שהחדש מתכסה בו הוי אומר זה ר"ה פי' שאין אומר ובראשי חדשיכם לא בתפלה ולא (ג) בזולתה: [וע"ע תוס' ביצה טז: ד"ה איזהו ותוס' ר"ה: חד"ה שהחדש ועוד שם בתו' לה.]

*) [לפנינו איתא שם חננאל]

לית

עין משפט נר מצוה

צט א ב מיי' פ"ב מהל' יו"ט הלכה י וטור ש"ע א"ח סי' תקטו ס"ה:

ק ג מיי' שם הלכה י:

קא ד מיי' פ"ב מהל' תפלה הלכה ה ו סמג עשין יט טור א"ח סי' תקפב:

◆

רבינו חננאל

גליות וכן הלכה: ההוא לפתא דאתיוה. נכרים למחוזא ביו"ט שני של גליות חזייה רבא דאכמשא אמר הא ודאי מאיתמול (מעיקרא) [נעקרה] הויא לה כההוא טביא דאיתציד ביום טוב ראשון ואשתהים ביו"ט שני. מאי חיישת דלמא מחוץ לתחום אתאי היום הא קי"ל בהא כל דבר הבא מחוץ לתחום בשביל ישראל זה מותר לישראל אחר לאכול אותו וכ"ש הדא לפתא דאדעתא דנכרים אתאי דידעי' דהאידנא יומא טבא הוא לאוכתי ושרא לישראל למזבן מיניה כיון (דחזא ביו"ט אחרי') [דחזו נכרים אחרים] דהוו אטרי ישראל נמי האידנא ביום [טוב] שני זבני והוו מפשי ואייתו. אמר הא ודאי מדעתא דישראל מפשי ואייתי הדר אסר להו למזבן כלל. והא אסא דגזו לה נכרים ביו"ט אסיקנא אפילו הן בני תורה דאסיר לאורתא לישראל לאורוחיה ביה לאלתר [אלא] משהי ביה בכדי שיעשו פי' כשיעור שילך ישראל משחשכה בגן ויגזז ויביא ואחר שהיית שיעור זה שרי: מתני' ר' דוסא אומר העובר לפני התיבה ביו"ט של ר"ה אומר החליצנו את יום רה"ח הזה כו' איבעיא להו מהו להזכיר מוסף של ר"ח עם מוסף של ר"ה כיון דחלוקין במוספין מדכרינן או דלמא זכרון אחד לכאן ולכאן ואתינן למיפשטא ממתניתין מדקתני ר' דוסא החליצנו את יום ראש החדש הזה ש"מ ודחינן לא ר' דוסא להתנות איירי לומר אם היום אם למחר *) אבל להזכיר אינו מזכיר אלא זכרון אחד. ואמרינן הכי נמי מסתברא דלא איירי ר' דוסא אלא להתנות מדקתני ר' דוסא (עוסק) [עושה] בראשי חדשים של כל השנה כולה כו'. ואסיקנא זכרון אחד עולה לכאן ולכאן: ירושלמי ר' יעקב בר אחא בשם ר' יוסי העובר לפני התיבה ביו"ט של ר"ה אינו צריך להזכיר של ר"ח פי' אינו צריך להזכיר מוסף של ר"ח. וקי"ל כי הא מתני' שבת שחלה להיות בר"ח או בחולו של מועד ערבית שחרית ומנחה מתפלל ככל שבת. ובמוספין מתחיל בשל שבת ומסיים בשל שבת ואמרינן קדושת היום באמצע

*) לכאורה הדבר פשוט דמאי דדחינן לא להתנות הרבנן קאי דר' דוסא הא בהדיא אמר דצריך להזכיר של ר"ח ואולי למ"ש רבינו דהאיבעיא אינו אלא אם צריך להזכיר מוסף של ר"ח עם מוסף ר"ה אפשר דגם ר' דוסא יש למבעיא ועדיין צ"ע:

נושא
הבא מחוץ לתחום בשביל ישראל זה מהו לישראל אחר

נושא
להמתין בכדי עישו

נושא
מהו להזכיר ראש חודש בשמונה עשרה של ראש השנה

מבנה
△ (מחזק) סדרה של מקורות ותשובות
טעות מאמר דחכמים אין להזכיר ר"ח בראש השנה (גם ה"ה בראש ד' ב')
מאמר הב' קושיא בראש... (קו"א)
▽ דחיות

מסורת הש"ס

[ביצה כה.]

[עי' תוס' שבת קכב. ד"ה ואם ותוס' ביצה כה. ד"ה הבא]

[ב"מ מט: ע"ז כב.]

[נ"ל בשניהם ולפי זה לא צריכין לדחוק שכתב הרש"א]

◆

הגהות הב"ח

(א) בתד"ה אי מבכתא וכו' דבירושלמי דכירה משמע: (ב) גמ' לרבה בר שמואל וא"ל וכו' לא היו: (ג) תוס' סוף ד"ה זכרון וכו' ולא בזולתה. נ"ב פי' בכל מקומות זולת התפלה דהיינו בבקר בענין הקרבנות וכן בספרה:

[תוספ' ברכות פ"ג ותוספתא ר"ה סוף פ"ב]

◆

גליון הש"ס

גמ' לא היו דברים מעולם. ע"ג כב ע"א ב"מ מט ע"ב יבמות לה ע"ב תד"ה כ"ע ל"פ ב"ב קנד ע"ב תד"ה ברם נראין בכורות ד ע"ב תד"ה אלא אי אתמר נדה כד ע"א תד"ה אמר ר"פ:

ורש"י פי' נמי התם כיון שאמר נעשה ונקריב לפניך כמו שכתבת בתורתך שוב א"צ לומר מקראות מוספין אלא שבשם רבותיו פירש דקאי אמלכיות זכרונות ושופרות [רש"ל בשם גליון]